

hed ved at slutte sig, og som da Rigsda-
gen vil kunne behandle. Jeg trøder saaledes,
for at fremhæve et Par enkelte af de Punkter,
der af den sidste ærede Rigsdagsmand bleve
nævnte, at det ingenlunde gif an, ved en mæd-
agtig Fortolkning af Pensionsloven at behandle
de Afstedgæde, som her omtales, som dem, der
efter Pensionslovens Bestemmelser skulle sættes
paa Bartpenge, idet mangfoldige af dem jo
aaenbart ikke vare i en saadan Stilling, at
det kom dem kunde siges, at deres Embeder
bleve „inddragne“. Heller ikke troer jeg, at
det vilde have været en saadan Behandling,
med hvilken de kunde have været fuldkomment
tilfredse; thi det maa erindres, at Bestemmel-
sen i Pensionsloven angaaende dem, der sæt-
tes paa Bartpenge, kun gaaer ud paa, at den
Bedkommende, naanset den Tjenestetid, som han
forøvrigt har, i 5 Aar skal nyde en Indtægt,
svarende til 3/4 af hans Embedsindtægt; men
efter Forløbet af disse 5 Aar skal han træde
over paa Pension efter de sædvanlige Regler.
Det vilde altsaa være en meget kort Frist, i
hvilken man vilde have givet de Paagjældende
en noget førøget Indtægt, og det vilde vistnok
ingenlunde syldestjøre det Billighedskræv, som
de i og for sig kunde have havt Anledning til
at vente syldestgjort. Ved et af de andre Andragender, som for
Dieblisset ere under Forhandling, blev der af
en anden æret Rigsdagsmand gjort opmærksom
paa, at der vel ikke kunde være Noget til Hin-
der for, at Loven af 9de April 1851 kunde
komme Bedkommende til gode; idet det af den
citerede Lov blev anført, at det deraf kun
fremgik, at i Reglen skulde Loven ikke komme
til at ytre nogen Indflydelse paa allerede fast-
satte Pensioner, hvoraf den nævnte Rigsdags-
mand da udlevede, at just heri at det i Reg-
len ikke skulde kunne faae nogen Indflydelse,
laa en Indrømmelse af, at deri altsaa i en-
kelte Tilfælde skulde være en Bemyndigelse til-
stede for Regjeringen til at forandre tidligere
Pensioner. Ja, det vil jeg ikke modstige; men
den ærede Rigsdagsmand citerede ikke fuld-
stændigt; thi der staaer i Paragraphen, hvor
til der henvises — som var S 44 og ikke S
40 — vel saaledes som af ham angivet:
„Nærværende Lov faaer til Reglen ingen Ind-

flydelse paa de allerede tilstaaede Pensioner og
Understøttelser;“ men saa tilføies der: „for saa-
vidt disse dog ere tillagte. Invalider fra Kri-
gen siden 1848 samt deres og de Faldnes Es-
terladte, og maatte være ringere end det Bes-
løb, som kan tilkomme dem efter denne Lov,
blive de at bestemme og forhøje overeensstem-
mende med de dertil givne Forfrifter.“ Jeg
mener nu, at denne Lovregel er fuldkomment
klar, og at der ikke kan være Tale om, som
her anført, at forhøje ældre Pensioner. Hvor
billigt og hvor ønskeligt det end kunde være,
at saadanne Pensioner ogsaa kunde gives en
Forhøielse, saa vilde det ingenlunde kunne gaae
an i. Henholdt til den citerede Lovbestemmelse
at foranledige det. Til Slutning maa jeg
for at forebygge Misforstaaelse, dog udtale,
at naan der i Henholdt til den Bemyndigelse,
der er givet af Rigsdagen, er tilstaaet Pen-
sioner i Anledning af den sidste Krig, saa be-
tragter jeg naturligviis disse Pensioner, naar
de i sin Tid af Rigsdagen ere stadfæstede som
livsvarige Pensioner, som Pensioner, om hvis
senere Inddragning der ikke kan være Tale.

Winther: Jeg skal med Hensyn til den
ærede Finansministers Bemærkning mod, hvad
jeg har anført, blot sige, at det forekommer
mig, at fordi der er nævnt en Undtagelse,
saa følger deraf ikke med Nødvendighed, at der
ikke skulde kunne gives flere Undtagelser. Ved
det foreliggende Tilfælde skal jeg kun give den
Oplysning, at Ansøgeren var gaaet af Uger,
forinden Pensionsloven udkom, at han havde
tjent i 31 Aar, og at det var en tilfældig Om-
stændighed, der bevirkede, at han kom til at
gaae af. Netop da han skulde have marscheret
til Slesvig med sin Bataillon, var han ved
et Sygdomstilfælde forhindret for at kunne
gjøre dette, og derfor blev han nødsaget til at
søge sin Afsted. Jeg skal forøvrigt ikke tillade
mig at gaae videre ind paa Sagen, siden jeg
ulykkeligviis ikke har stillet noget Underings-
forslag.

Finansministeren: Jeg maa blot
endnu tilføie, at det ikke kan have været min
Mening at udtale mig mod det Billige i, at
den Bedkommende fik en forhøiet Pension; men